

İnsanın temel yanılgılarından biri, bu dünyada temelli kalacağını ve hep yaşayacağını sanmasıdır. Oysa ki insan, bu dünyaya uğrayıp geçecek bir misafir gibidir. Sahipmiş gibi görüldüğü şeyler, elinde hep emanettir. Evet, insan bu dünyada geçici olarak vardır. Emanetçidir. Ve asla mal sahibi değildir. Büyük şehirlerde emanetçiler vardır. Genellikle yabancılar, yolcular, yanlarında taşıyamayacakları eşyalarını, belli bir ücret karşılığı, belli bir zaman için, onlara bırakırlar. Sonra da, bıraktıkları sürenin ücretini ödeyip, emanete bıraktıkları mallarını geri alırlar. Emanetçi, belli bir ücret karşılığı, kendisine bırakılan malı muhafaza eder. Mal sahibi istediği anda da, teslim aldığı gibi, aynen geri verir.

Biz de bu dünyada, Yüce Yaratıcı'nın emanetçileriyiz. Şu anda bize sunulmuş olan dünya nimetlerini, belli bir süre kullanacak; mal sahibi istediğinde ise, hemen bırakıp ebedi aleme göçeceğiz. Acaba biz, bu dünyada gerçekten emanetçi gibi mi yaşıyoruz, yoksa mal sahibi gibi mi? Bu dünyada kendisini emanetçi gibi hissedenler, hırsa ve kıskançlığa düşmezler. Çünkü, zaten geçici bir süre için elde edilen ve aslında kendisine ait bulunmayan şeyler için hırs göstermek akıllı insanlara yaraşır mı? Başkaları kadar dünyalık kazanamayınca da, kıskançlık duygularında boğulmak, hıstan ve hasetten patlamak insanca mıdır?

“İnsan, kıskandığı şeyin akıbetine baksın” der Said Nursi. Çünkü sonunda, zenginle fakir de eşitlenecek, ahiret yolculuğuna ikisi de, sadece bir kefenle çıkacaklardır. Bu gerçek gönülde yer etmişse, insanda kıskançlık kalır mı? “Onda var da, bende niçin yok” krizi yaşanır mı? Kendisini emanetçi gibi hisseden; mal hırsında boğulup kalır mı?

Bu dünyanın misafiri olduğunu bilen; hep toplama ve daha çok şeye sahip olma oburluğundan kendini kurtarır. İnsan, elindeki her şeyi bir gün bırakıp gideceğini ve bu dünyadan sadece iki metre kefen bezi ile sonsuzluk yolculuğuna çıkacağını bilse... Ah bunu bir bilebilse ve bu bilgiyi şuura dönüştürebilse, pek çok olumsuzluk düzelivercektir. İnsan bu gerçeği elbette bilir ama, bilmiyormuş gibi yaşar hep... Unutmuş gibi davranır. Bu sebeble sık sık hatırlamakta fayda vardır. İbadetlerin tekrarı, öğütlerin devamlılığı, işte bu yüzdendir. Sıkça unutan insana, sıkça hatırlatmak gerekir.

Güzeller Güzeli, hatırlatmayı en etkili biçimde yapar; “Hayatın tadını ve lezzetlerini acılaştıran ölümü sıkça anınız” buyurur. Zira, bir gün her şeyi burada bırakıp gitmenin adıdır ölüm... Madem ki, bir gün her şeyi burada bırakıp gideceğiz, öyleyse biriktirme konusundaki bu hırsımız nedendir? İnsan bir yolcudur. Ruhlar dünyasından başladı yolculuğa... Anne rahminden dünyaya, buradan kabre, kabirden yeni bir dirilişle kalkıp, ebedi ve asıl aleme doğru yol alıyor. Öyle ise, götürmeye değer olanı ve gittiği yerde işe yarayacak olanı biriktirmeli değil mi? Bu uzun yolculukta, dünya sadece bir uğrak yeri... Bir mola mekanı, bir durak... Uzun bir seyahatte, otobüsün yemek ve ihtiyaç molası verdiği yerde sürekli kalacağını sanan adam gibi olmayalım. Mola yerini hemen sahiplenene ve kendisini, orada geçici bir süre emaneten kullanacağı şeylerin gerçek maliki sanan adam, akıllı sayılabilir mi?

Madem misafiriz. Misafir beraberinde getirmediği şeylere gönül bağlamaz, aşık olmaz.

Bu Dünyada Yolcu Gibi Yaşamak

Vehbi VAKKASOĞLU tarafından yazıldı

Pazar, 19 Mayıs 2024 01:49 - Son Güncelleme Pazar, 19 Mayıs 2024 01:49

Dolayısıyla de onları bırakıp gideceği zaman,ah vah etmez.Hakiki mü-min, dünya işlerinden kazandığına tam sevinmez;kaybettiğine de tam üzülmez...

Yolcunun yükü hafif olmalıdır.Zira,ağırlığı az olan kişi,seyahat sırasında rahat olur.Biz de yolcuyuz.Ne kadar nazlansak,bizi burada durdurmazlar.Sevkiyat var.Öyleyse,sürekli sefere hazır durumda bulunmalıyız.

Genç ve tecrübesiz bir adam, uğradığı şehirde,ününü duyduğu bilge bir zatı ziyaret eder.Kafası ve kalbiyle insanların saygısını kazanmış olan bu değerli kişinin yaşadığı ortam,delikanlının dikkatini çeker...Çünkü,bu bilge adam,fakir sayılacak derecede yaşıyormuş ve çok az eşyaya sahipmiş...Evinin fark edilen tek varlığı, fevkalade zengin olan kütüphanesiymiş.Genç Adam, büyük bir merak ve yadırgama duygusuyla, sormaktan kendini alamamış:

“Efendim, ortalık bomboş görünüyor,eşyalarınız nerede?Bilge Adam, soruyu boş bulmuş ve bir soruyla karşılık vermiş:

“-Peki, sizinkiler nerede?”

“-Ben bir yolcuyum” demiş Genç Adam...

“-Ben de...” demiş bilge kişi...

Peki biz?

Biz de yolcu değil miyiz şu dünyada?Öyleyse neden yolcu gibi davranmıyoruz.Said Nursi bu dünyada kendisini yolcu gibi hissedenden bir bilge kişiydi. Bu sebeble,dünyaya metelik vermez ve hep derdi ki:“Bu dünyadan yüküm, taşıyabileceğim kadar olmalı...”Bu prensibinden dolayı, elinde zaruri ihtiyaçlarını içinde taşıdığı bir sepet olurdu. Bazen de omzunda bir heybe...O dünya yükünün de, bütün ısrarlarına rağmen,hiç bir talebesine taşıtmazdı.Ve bu hususta derdi ki, “İnsanın temel ihtiyaçları dört şey iken,medeci medeniyet,bunu yirmiyeye çıkarmıştır.”

Şimdi sağ olsa da görseydi, insanın olmazsa olmazları kaçta çıktı?Günümüzde, kim kendi gücüyle taşıyabilir dünyalığını?Bir taşınmaya kalksak, acaba kaç kamyonu sığabiliriz?Yükü hafif olanlara ne mutlu!Çünkü dünya yükü arttıkça, onları taşıma zahmeti de artar.Üstelik terkedip gitmek de ne kadar zorlaşır onları...

Koca Yunus ne güzel der;

Kem durur nicelerin yoksullardan varlığı,
Bunca varlık var iken gitmez gönül darlığı.

Emanetçiyiz bu dünyada ya da garip bir yolcu...Öyleyse,hiç ölmeyecekmiş gibi, büyük bir hırsla dünyalık yarışına girmek niye,neden?Güzeller Güzeli (s.a.), ne etkili uyarır bizi:“-İnsan bu dünyada bir yolcudur. Dünya hayatı,bu yolcunun ihtiyaç gidermek için mola verdiği bir ağaç altıdır.Orada biraz durup,dinlenecek; sonra da yoluna devam edecektir.”Ve yine buyurur ki, “Bugün koşu meydanı, yarınsa kazanma günüdür. Varılacak yer Cennet veya Cehennem”dir.”

Bu Dünyada Yolcu Gibi Yaşamak

Vehbi VAKKASOĞLU tarafından yazıldı

Pazar, 19 Mayıs 2024 01:49 - Son Güncelleme Pazar, 19 Mayıs 2024 01:49

Vehbi Vakkasoglu

[Tweet](#)